

Er gaat een bepaalde aantrekkingskracht uit van die plank met vier wielen die ik niet kan verklaren. Het gevoel dat iedereen naar me kijkt, maakt me ergens ook dapper. Op het moment dat ik mijn voet op de plank zet in dat klein ruw geasfalteerd park, lijken alle twijfels even te verdwijnen. Ik ontdek die dag dat ik geen talent voor skateboarden heb, maar mijn dapperheid compenseert wat ik aan vaardigheden mis en ik houd vol. Het stelt me ook gerust om iets te doen waar ik slecht in ben. Het kan niet misgaan, want ik kan het toch al niet.

Die ochtend erna word ik wakker en is het allereerste waar ik aan denk: skateboarden. Dat verandert daarna ook nooit meer. De spanning van iets nieuws leren, in combinatie met omgeven worden door een hele hoop door testosteron gedreven jongens, doet zijn werk. Ik kom er al heel snel achter dat er iedere dag iets nieuws te ontdekken valt op een skateboard. Daarbij leer ik in een korte tijd een heleboel nieuwe mensen kennen die voor zoveel actie en entertainment zorgen, dat het verdriet van de verhuizing van Lynn een beetje naar de achtergrond verdwijnt. Na school race ik zo snel mogelijk naar huis op mijn fiets om mijn skateboard op te halen en weer naar de skatebaan te gaan.

Skateboarden laat me iets voelen wat ik nog niet kende. Het vervult een behoefte waarvan ik niet wist dat ik die had: kalmte.

DE THERAPIE

Vanaf het moment dat ik kan schrijven, houd ik kleine boekjes bij. Meestal schrijf ik als het leven ingewikkeld begint te worden, ik het overzicht verlies of op momenten dat ik iets heel bijzonders meemaak. Er zit geen structuur in; precies zoals die in mijn ziel ook niet zit.

Eén van de passages die ik schrijf als ik op reis ben, is als volgt: *'Iets naar jezelf bewijzen is lastig. Je kunt niet groter zijn, dan hoe je jezelf voelt. Ergens heb ik geleerd mezelf klein te houden. In Tokio is het zaadje dat er al zat gaan kiemen. Zelfverwijt, negatieve gedachtes en ook destructief gedrag komt naar buiten. Ik gok dat de buitenwereld het niet kan zien, maar van binnen maak ik mezelf helemaal kapot. Door in de tussenperiodes constant afleiding te creëren door pijn, met skaten en ultieme vermoeidheid, red ik het om van de ene naar de andere dip te hoppen. Heel soms komt er een periode van relatieve rust voorbij. De donkere tunnels worden steeds langer. Ondanks dat ik weet dat er een begin en eind aan zit, kan ik niet meer inschatten of ik vooruit- of achteruitga, omdat het overal even donker is.'*

Wanneer ik op een bankje in Portugal in de schroeïende zon onder een palmboom zit, besluit ik dat nú het moment is. Om me heen slenteren toeristen op hun vakantietempo. Vorige week besloot ik dat ik dringend behoefte aan een andere omgeving had. De afgelopen dagen heb ik doorgebracht in een grote tent aan de rand van het bos. Er is een buitenkeuken en er hangt een douchekop met heel soms een straaltje warm water als de zon genoeg geschenken heeft. Het is precies wat ik nu nodig heb.

Daar op dat bankje, omringd door toeristen, lijkt ik even een moment van helderheid te hebben. Er moet nu iets veranderen, omdat ik anders niet weet op hoeveel bankjes ik nog ga zitten de komende jaren. Na precies twee minuten onderzoek, stuit ik op een dame in Venlo die therapie geeft en geen wachtlijst hanteert. Als ik nu niet bel, ga ik het helemaal niet meer doen. Ik toets het nummer in en wacht terwijl mijn buik zich samentrekt, totdat ik een stem aan de andere kant van de lijn hoor.